

РЕШЕНИЕ

№ 901

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **8891** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], против Решение № от 22.06.2011г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по нахд № 5313/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде отменено наказателното постановление. Прави се искане за приложение на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция "Инспекция по труда"-С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на първоинстанционния съд. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С наказателно постановление № 22-007281/12.03.2021г., издадено от директор дирекция "ИТ"-Софийска област, на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500лв. на основание чл.416, ал.5, вр.чл.415, ал.1 от Кодекса на труда.

С обжалваното решение СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал всички необходими гласни и писмени доказателства и е обосновал своите прави изводи. Първоинстанционният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, представени с наказателното постановление, приобщил ги е по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях е приел, че в хода на административнонаказателното не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а нарушението и неговият извършител са безспорно доказани.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Правилно е изяснена фактическата обстановка, която се споделя изцяло настоящата инстанция, поради което същата не следва да се преповтаря.

От правна страна.

Предмет на касационна проверка съгласно чл.218 от АПК е решението на районния съд само на посочените в жалбата пороци като за валидността, допустимостта и съответствието на първоинстанционния акт с материалния закон съдът следи служебно. В настоящия случай наведените в касационната жалба доводи са неоснователни.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя относно наличието на нарушение на материалния закон и допускане на съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на въззивното решение.

Предмет на санкция в спорното НП е неизпълнение на предписание на дл. лица от Дирекция "Инспекция по труда"-С. област. Същото по естеството си представлява индивидуален административен акт, чиято функция е подробно уредена в разпоредбата на чл.404 КТ и се свежда най-общо до форма на административна принуда за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство. По делото са налице доказателства за това, че така даденото предписание не е оспорено и е влязло в сила, като диспозитивът му е породил правното си действие, установявайки срок за изплащане на трудовите възнаграждения на работниците. Като не е оспорил дадените от дл. лице при Д "ИТ" задължителни предписания, жалбоподателят е бездействал, лишавайки се от възможността да отмени правното им действие, поради което е бил длъжен да се съобрази с предписанието. Като не го е сторил е допуснал констатираното с АУАН и санкционирано със спорното НП адм. нарушение, както правилно е приел това районният съд.

По отношение на наложеното наказание, настоящият съдебен състав счита, че то е определено в минимален размер и изпълнява превантивната си и предупредително-възпиращата си функции по отношение на нарушителя и на останалите членове на обществото.

Не са налице основания за квалификация на случая като маловажен. Доводът за прилагането на чл. 28, б. "а" от ЗАНН е неоснователен и административнонаказващият орган, като не е приложил тази разпоредба, не е нарушил материалния закон. Легалната дефиниция за "маловажен случай" се съдържа в чл. 93, т. 9 от ДР на НК, която разпоредба се прилага субсидиарно по въпросите за административнонаказателната отговорност в производството по ЗАНН. Маловажен е случаят, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Процесното нарушение е по КТ и е свързано с неизплащане на трудово възнаграждение. Прави впечатление, че дължимите трудови възнаграждения са за сравнително дълъг период от време /около три месеца/, през който работникът е бил лишен от средства за препитание, както по отношение на него така и по отношение на членовете на неговото семейство. При това положение не би могло да се приеме, че за него не са настъпили вредни последици, най-вече поради факта, че се касае за финансови средства, необходими за задоволяване на ежедневните му нужди. Не е установено наличието на смекчаващи обстоятелства, които да обосновават маловажност на деянието по смисъла на закона като основание за неналагане на предвидената в закона имуществена санкция, каквато възможност е предвидена с общата разпоредба на чл. 28, б. "а" от ЗАНН. Наложена в случая е около минималния ѝ размер и се счита, че е съответна на извършеното нарушение.

По тези доводи и аргументи касационната инстанция приема, че съдебното решение на Софийски районен съд е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80лв

Водим от горното Административен съд-София-град, V-ти касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № от 22.06.2011г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по нахд № 5313/2021г.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-С., сумата от 80лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: